

UNDELIVERED ISSUES

Please re-address
all undelivered issues
of the **Morning Star** to:-
The Manager,
"Morning Star",
Vaddukodai.

THE MORNING STAR

Registered as a Newspaper at the General Post Office, Sri Lanka
under No. Q/J/29/News/85

Established: 1841: A Christian Weekly : Published Every Friday

Vol. 145 JAFFNA, FRIDAY, 22nd & 29th NOVEMBER, 1985 No. 44 & 45*

RIGHTEOUSNESS EXALTETH A NATION BUT SIN IS A REPROACH TO ANY PEOPLE

Subscription

Inland Rs. 50/- per year.

485 FOR ADVERTISEMENTS

Apply to:

The Manager,

"Morning Star", Vaddukodai

EDITORIAL

Our Political Dilemma

A tentativity and timidity cripples every aspect of life in Jaffna. The electric light at night comes and goes. So does every facility that the people enjoy. The Kankesanthurai - Fort Train Service which is a boon to Tamils working in the South may, it is announced, ground to a halt with Anuradhapura, at any time.

Development in the North is at a standstill. Farmers have not had their quota of potato seeds this year, depriving them of a source of income on which they lean heavily during the early months of the year. Nature too has been cruel. The fortnight long downpour of rain has affected the paddy plants to a degree almost unredeemable.

There is a slow erosion of interest of parents in educating their children in the North. Parents working in Colombo who removed their children from Colombo schools and put them in Jaffna after July 1983, are now having second thoughts. As to higher education, Indian Universities appear to be now the 'Meca and Medina' of the Jaffna parent. Attendance of students in schools is generally low even in the unaffected areas.

In the words of the Carnegie Commission on Higher Education, students who leave school in the middle of the course are termed "stop-outs". They stop out of the scene temporarily to gain experience.

We wonder if the large number of boys of school going age in Jaffna who are employed as conductors in our mini-buses (earning 25 to 30 rupees a day) or the boys of school going age who sell petrol and diesel on the highways can be called 'stop-outs'. Will they have a chance to continue their education after a brief or long spell? What will be the ultimate effect on the future of

the Tamil race of such a large drain on school enrolment before the children come up even to the Middle School.

In the meanwhile, strident citizenship concern for the plight of the safety of the civilians is now and then an emerging phenomenon. But it soon dies down for fear of collateral effects and the lack of the necessary organisational infrastructure strong enough to do anything meaningful. The Citizens Committees are active but their hands are tied too by many imponderables.

Instead of exploring avenues where political groups agree, there appears to be also a tendency for serious cleavages among them which makes the picture appear strangely irrational.

Ultimately, normalcy in the North (or in any part of the county) will continue to be a dream if a citizen's freedom has been violated in a manner in which he has no ability to challenge the action in a court of law.

In the meanwhile, the overall tenor of the comments of responsible party men in recent times is not at all characterised by realism or restraint. Violence has become the rhetoric of the period.

On whichever court the "ball" of reconciliation may lie in this dark time of conflict in our land, one truth is clear and that is expressed most eloquently by Prof. John C. Bennett in his book "The Christian as Citizen".

"Without order especially in a complicated modern society there can be no justice or freedom. Without a measure of justice and freedom, no system of order can long be endured for it becomes a hateful tyranny."

The British S. C. M.

A Wider Vision

The Student Christian movement in Great Britain has for many years been at a low ebb. There is now an effort to revitalise the organisation and make it an effective instrument of the Spirit to meet the challenges and opportunities of our day. Once again a constructive effort is being made to make the organisation a living force among the student population in the Universities of Britain. In a statement "Why we need S. C. M.?" many old stalwarts have given their brief Commendations:

Barbara Egleston says: "Student religion can too easily become a private, conservative affair. The

S. C. M. should present the more orthodox Christian alternative."

Jeremy Bray, M.P. states "I would hope that the S. C. M. would help members to establish and strengthen their faith, to acquire a real interest in theology, to enlarge their ecumenical experience and aspirations and carry this out into whatever role they play later in the life of the Church and the community as a whole."

Alan Webster writes: "The S.C.M. blend of intellectual rigor, Catholic spirituality and determined personal honesty is required as never before."

Elizabeth Salter says: "Today where we see apathy in the face of so much misery, the S.C.M. has a vital role to play; it can

The Job Market in M.E.

Jaffna Christian Union

Shadows are falling across the job market in the Middle East according to news reports. There are some two million Arab students, it is learnt, in secondary schools and universities abroad. They will be in the job market in two or three year's time. Expatriates may be needed only in fields in which education will not be a major factor.

The drop in oil prices and the cut-back in production are other factors which make the picture gloomy. Even in the employment of House-maids, most of the Arab countries now don't want non-muslims.

link struggle with contemplation, conversion with commitment to the world, and realism about the world's ills with the message of hope that is at the heart of the Gospel."

Rachel Moss states: "For me, the great strength of S.C.M. and its chief delight, was that it gave us the opportunity to work through to a faith of our own, away from the formulations of any one denomination The richest experiences of Christian discipleship are ecumenical."

Bishop Lesslie Newbigin writes: "We still need the S.C.M. We can't do without it. If the Christian faith is to find authentic expression in the student community, we need this kind of fellowship centers in Christ, nourished by prayer and at the same time wide open to all who are honestly struggling to make sense of their lives."

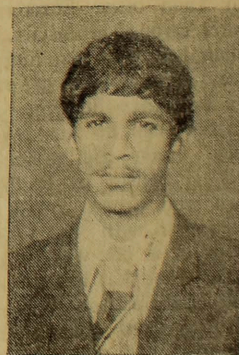
The S. C. M. in Britain today is again a growing movement. 90 years ago it became the focus of Christian discipleship and mission among many University and College students throughout Britain. For over half a century the movement was a major influence on the life of the Churches, not least by communicating that wider vision of one Church in one world which inspired generations of young men and women through the changing circumstances of the twentieth century.

Many now welcome the fact that the S. C. M. is steadily growing again. In the space of a few years, new Branches have appeared in Polytechnics, Universities and other Colleges and more ecumenical chaplaincy groups are discovering the benefits of associating with the S. C. M. The S. C. M. is now represented in about half the institutions of higher education in Britain.

The wider vision envisages a movement that is a challenging, learning, and living Christian force revitalising a sound Churchmanship which is both contemporary and ecumenical.

Publication of Tamil Lyric Book

Mr. J. G. Arasaratham, President of the Jaffna Christian Union presided at a function on Monday, 25th November at the Trimmer Hall, Jaffna at 4-00 p.m. when a Tamil book of Lyrics composed by Mrs. Parameswary Vijayaratham and printed along with the Carnatic music notations was released to the public. Mrs. Vijayaratham holds the M.A. degree in Carnatic Music and was for many years the Choir leader of the Colombo Church. J.D., C.S.I. The function opened with prayer by the Rev. H.R.S. Jeyachandran, Chairman of the North & East Ceylon Synod of the Methodist Church. Bishop Ambalavanar released the first book which was received by Miss Mabel Thambiah who had personally taken the trouble to see the book through the Press. Mr. Arasaratham paid an appreciative tribute to the author of the book. A few of the songs in the book were sung by a niece of the author along with one of her friends. There was also a Fellowship Tea at the function. The Rev. Joseph Sarvananthan, Secretary of the Jaffna Christian Union proposed a Vote of Thanks and the Bishop said the closing prayers and the Benediction. The Lyric book entitled "Christian Sangeethan-malai" is available for sale from the Jaffna Christian Union at Rs. 25/- each.

THANKS GIVING & MEMORIAL SERVICE

AT
Moolai J. D., C. S. I. Church
ON
15-12-1985 at 3.00 p.m.

ON BEHALF OF

Mr. Tharmaratnam Puvendran

"Death is just the gateway
Our loved one has passed
through
But so many beautiful
memories remain."

Born: 22-09-1964

Died: November, 1984.

BY

Beloved sister, brother and Parents.

"Puvi Vasa",
Tholpuram,
Chulipuram.

English as Auxiliary International Language for Sri Lanka

BY
K. Nesiiah

The history of a civilization resembles the flow a great river in time. Flowing further and further down the slope, more and more tributaries feed the main stream of the river, enlarging its volume of water, often increasing the speed of the flow, sometimes turning the direction of the river, always helping to fertilize wider and wider regions. The Indic Civilization, which we share with the rest of the Sub-continent is a good example of this historical phenomenon. The several languages of India, which constitute its tributary streams, have enriched its waters down the slope of time each the vehicle of a literature, which in turn is the carrier of a sub-culture of this Continent.

The British connection, of a century and a half's duration in Sri Lanka, and much longer in India, is undoubtedly part of our heritage. English now occupies, may be for a limited period, the legal position of Associate Federal Language in India. Surely, English has entered integrally into the making of Modern India. As K. M. Panikkar has pointed out, in his *Asia and Western Dominance*, the English language has meant to India more than a common language; it helped to foster the 'like-mindedness' that is the essence of nationhood; it supplied the ideas that went to make the revolutionary changes that make the modern period, and it helped to create an elite imbued with these new purposes. The effects of English (and other European literature, through translation) on Indian language and literary forms, notably the growth of a new secular literature in India, have been no less revolutionary. Even the re-statement of Hinduism by Radhakrishnan and others owes to this encounter with the West. Nor is it all a one-way traffic from the West that has flowed from this confrontation. Witness the distinguished contribution made in every field of knowledge by outstanding Indians writing in the English language. Some of these contributions, translated also into other languages, has now become part of world letters.

In passing, my own studies in the religious literature of India have been through English books. Such, for example, has been my reading of the *Gita*, Radhakrishnan's writings, Swami Vivekananda's Speeches; the Life and teachings of the Buddha, commencing with Sir Edwin Arnold's *Light of Asia*, the exposition of Buddhism by Rhys Davids, and others. Why, even my understanding of *Tirukkural* was helped by its rendering in English. My understanding of China and her civilization owes to the

work of Lin Yu Tang (in English), Giles, Radhakrishnan, and the novels of Pearl Buck mirroring the life of Chinese (and every human) life. Coming to my Christian Faith, the English, Authorized Version of 1611 has an appeal to me hardly equalled by the other modern versions or translations.

It would be relevant here to list three revolutionary events that followed the coming of Britain as an imperial power to Sri Lanka at the turn of the XVIII - XIX century. By a fortunate coincidence, following the Christian Missionary Movement of the time, Protestant Missionary Societies from both sides of the Atlantic arrived here and the North was particularly fortunate to receive the dynamic American Missionaries as well. In the event, the revolutionary changes in the field of learning may be listed as follows:

One: The new schools on the British and Western model were radically different from the institutions of our past. Substituting an economic for the spiritual motive in education, secular for sacred learning, lay teachers replacing monks and priests, the new education prepared the young for professions and occupations which were themselves new to our culture, and for living in towns, which too represented a new spirit and a new civilization.

Two: A new concept of the school itself came to us, not primarily as a place of instruction, but as a society of young people, an organised community, multi-caste, multi-ethnic, serving as precursor of a new democratic society, and on the larger canvas, a modern democratic nation too!

Three: Though there had been some printed books in Sri Lanka before, especially catechisms and the like, it is in the British period that this country entered the era of printed books, especially the vast empire of English books and periodicals. For, well over one-fifth of the world's books are in the English language. The annual addition of new titles in Britain alone is 20,000; every year 10,000 English books are translated into other languages. English periodicals in their hundreds and thousands cover every field of knowledge. So too are broadcasts in the English language from every Continent. Why, the Buddhist revival and the Tamil renaissance owe so much to such influences as these.

We may go further and say that, ironically enough, it is the English language that has been the British Empire's undoing; for, the nationalism before which Britain is retreating in Asia and Africa is of her

own making, with ideas of justice and liberty and equality taught out of English textbooks.

For that matter, we live today in such a revolutionary epoch as the world has never before known. The scientific and technological discoveries of the mid-XX Century add up to the greater part of the available scientific knowledge. The equally staggering social revolution has seen a 1,000 million humans freed from colonial servitude and individual human dignity and rights asserted as never before. The spontaneous coming together of all peoples in the UNO forty years ago, and its General Assembly committing itself three years afterwards, in the Universal Declaration of Human Rights to what belongs to the essence of man marks the threshold by which international society is stepping into the area of international community.

In this light, in spite of the agony that is Sri Lanka today, we should not dim our vision of a greater Sri Lanka where, in the words of that noble son of Lanka, Bishop Lakshman Wickremasinghe, as a result of "sustained dialogue between the Sinhala and Tamil leadership" there emerges "a genuine sharing of power between the majority and the minorities". Nor yet dim the longer-range vision of a world community, which will be the inheritance those of my generation leave behind to our children and children's children.

And remembering that a world community, like any community, has to be built on mutual understanding, sustained by the process of free discussion; remembering too, that at another level, trade and economic co-operation is becoming more and more global in character, and knowledge and information have to be disseminated on a world-wide basis, we see that, with no premeditated plan, English has become the language of much of this inter-communication. Did not Mahatma Gandhi envisage: "The rich English language will ever retain its natural place as the international speech of commerce and diplomacy"?

A Programme for Sri Lanka —
the three-language formula:

"Educated India has to make up its mind to be bilingual and pupils at the higher secondary and university stages will have to know three languages." (Radhakrishnan Report, 1949) We do well to heed the warning of Arnold Toynbee that "in disintegrating civilizations at an advanced stage of their decline we are apt to see languages waging internecine wars with one another".

When it comes to the mother tongue — it is "the stuff of which our selves are made". It is a powerful implement by which not only individuals may develop and express persona-

lity, but groups may discover collective consciousness, distinctiveness and distinction. It is the wide use of the people's language that will make it possible for the democratic community to become more democratic and more of a community. Even a world outlook can be built in the minds of men only through their everyday speech.

Yet, we cease to stand on the soil of our country if we refuse to know the other language of our beloved motherland, or prize the culture enshrined in it. In mixed areas, the multi-ethnic class-room is the most potent means by which we learn each other's language through each other and each other through each other's language.

But, to be ignorant of a world language, and to forego the world culture that we are joint heirs of, is to be functionally illiterate in the modern world. If we do not write in the language of the mass of the people, we will not be read; but, those who do not read in English (or other international language) will have little to write.

Three levels proficiency in English:

We may, finally, distinguish between three broad levels of proficiency in English in the years ahead.

Many may not gain anything more than a *working knowledge of English*, due to lack of linguistic ability, or motivation, or opportunity for study.

Next, we must build up a large reservoir of persons who have acquired a *functional use of English*, perfected a tool that gives them access to books and journals, to technical writing, and are able to follow lectures and broadcasts and participate in seminars. As the Kothari Education Commission of India (1966) pointed out, an adequate command over a *library language* is indispensable for a university student. Some of these should in time cultivate the power of expression in speech and writing in English. May be that English becomes the first language so far as their specialism is concerned. Surely, those studying in the science-based faculties like Medicine and Engineering need an adequate command of English. It should also be possible in today's world for a number of persons to go abroad in search of higher study opportunities appropriate to their interests, or even job opportunities which are not available to them locally. We do well to follow the U.S.S.R. example of studying (in the higher forms of the secondary school) some subject, say, one in the social studies sector, one in science, studying the subject through a foreign language and that language through the subject. It is a double achievement, affording too, powerful

(Continued on page 7)

உதயதாரகை

UTHAYATHARAKAI

Estd. 1841.

தமிழ்தவ வார இதழ்.]

[வெள்ளிதோறும் வெளிவருவது.

"நீதி ஜனத்தை உயர்த்தும்; பாவம் எந்தக் குலத்துக்கும் இழிவாம்"

மலர் 145]

22, 29-11-1985

[இதழ் 44, 45

போர்முனையில் கிறிஸ்மஸ்

— எ. வீட்டர் இராசையா —

நிலக்கடலை பயன்தரும்
உணவுப் பொருள்!

ஆயிரத்தி எழுநூற்றி எண்பதாம் ஆண்டு பிரஞ்சுப் படைக்கும் ஜெர்மன் படைக்கும் இடையில், கடும்போர் நடந்துகொண்டிருந்தது. கிறிஸ்மஸ் பண்டிகைக்கு முந்திய நான் இரவு, ஜெர்மன் பட்டாளம் பாரிஸ் நகரைத் தாக்கி குவதற்காக அந்த நகருக்குள் பரணாயம் இறங்கியிருந்தது. பிரஞ்சுப் பட்டாளம் அந்த நகரைப் பரதுகாத்துக் கொண்டிருந்தது.

உறைபனி கொட்டிக் கொண்டிருக்கும் அந்த இரவு வேளையில், பிரஞ்சு வீரனொருவன் தன் தளபதித்தனின் கூடாரத்தை நோக்கி விரைவாய் நடந்து கொண்டிருந்தான். தளபதித்தன ஹீக் வணக்கம் தெரிவித்தான். அந்த வீரன் தனக்குச் சிறிது நேரம் விட தரும்படி செஞ்சிக் கேட்டான். "நான் அந்தத் திசை நோக்கிச் சிறிது தூரம் சென்று விட்டு வருகிறேன்" என்று கூறி, ஜெர்மன் பட்டாளத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான். "உன்கொண்ட பைத்தியம் பிடித்து விட்டதா? அங்கே நீ செல்வாயிரால் எதிரிகள் உன்னைச் சுட்டுக் கொல்லார்கள்" என்று தளபதித்தன் எச்சரித்தான். அந்த வீரனோ, "நான் அதற்குப் பயப்படவில்லை, உத்தரவு தாரும்" என்று வருத்திக் கேட்டான். தளபதித்தனும் விசனத்தோடு உத்தரவு கொடுத்தான்.

வீரன் குதித்தெழுந்து எதிரிகளைத் திசை நோக்கி விரைந்து சென்றான். ஜெர்மன் பட்டாளத்தக்கு அப்பால் சிறிது தூரத்திலு நின்று கொண்டு, "நோயல், நோயல், கிறிஸ்தேச ராஜன் ஜென்மித்தார!" என்ற பாடலை இனிமையாகப் பாடினான். ஜெர்மன் பட்டாளத்தாரர் அனைவரும் மிஷும் பத்தி சிரித்தையோடு அந்தப் பாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். பின்பு ஜெர்மன் பட்டாளத்தாக்கு வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டு, அந்தப் பிரெஞ்சு வீரன் திரும்பிச் சென்று விட்டான்.

இவன் பரடி முடிந்ததும் ஜெர்மன் பட்டாளத்திலிருந்து ஒருவன் எழுந்த, இரண்டு பட்டாளங்களுக்கும் இடையில் வந்தது. இவன் கொண்டு, பிரெஞ்சுப் போர்வீரன் பாடிய, "நோயல், நோயல், கிறிஸ்தேச ராஜன் ஜென்மித்தார. என்ற அந்த பாடலைப் பாடினான். அவன் அந்தப் பாடலின் சரணத்தைப் பாடி முடித்ததும், இரு பட்டாளத்த வீரர்களும் ஒன்று சேர்ந்து அந்தப் பாடல் முழுவதையும் பாடி முடித்தார்கள். அந்த வீரனுக்கு அந்தப் பாடலைப் பாடிவிட்டுத் திரும்பிச் சென்று விட்டான். இரண்டு மணி நேரத்திற்குப் பிறகு மீண்டும் போர் தொடர்ந்தது.

வேர்க்கடலை, நிலக்கடலை, மணிலாகக் கொட்டை, கச்சா என்று பெயர்கள் குறிப்பது ஒரே பொருளையே. இதன் எண்ணெய் உணவாகும், வேர்க்கடலை பேசல் எண்ணெய் தரக்கூடிய வர்த்தகப் பயிர் வேறு எதுவும் இல்லை. இது மிஷும் சத்துள்ள உணவுப் பொருள். அளவுக்கு அளவு பாரித்தலை, இறைச்சியைக் காட்டிலும் வேர்க்கடலையில் புரதமும் கனிப்பொருள்களும் விட்டமின்களும் அதிகம். நல்ல வெயிலும் மண்பாங்கான மண்ணும் உள்ள இடத்தில் இது செழித்து வளரும் ஆசிரியர், ஆபிரிக்கா, வட அமெரிக்கா ஆகிய இடங்களில் இது பயிராகிறது.

உடைத்த வறுத்த வேர்க்கடலை, பன நூற்றுக்கணக்கானவை மக்கள் பெரிதும் விரும்பும் தனபண்டமாகப் பயன்படுகிறது. பேரு என்னும் தென் அமெரிக்க நாட்டின் பழங்காலக் கலைகாலத்தில் இத்தகைய வறுத்த வேர்க்கடலையை பெரிய பரத்திரங்களில் அந்தரளில் வைத்தார்கள் அதை இன்று கண்டுபிடித்திருக்கின்றனர்.

வேர்க்கடலைச் செடியும் அதன் கட்டையும் நூற்றுக்கணக்கான வழிகளில் இந்த நரவில் பயன்படுகின்றன. வேர்க்கடலையிலிருந்து 300-க்கு மேற்பட்ட பொருள்களைத் தயாரித்தார உலகப் புகழ்பெற்ற செடிக்காடிச் சித்தரான ஜோர்ஜ் வாஷிங்டன் கர்வரர், இவற்றை காரணமாகத் தெரிவித்து அமெரிக்காவளம் பெற்றதன்.

இந்தியாவில் 'வணஸ்பதி' என்ற சமையல் எண்ணெய் செய்வதற்கு வேர்க்கடலை எண்ணெய் முக்கியச் சரக்காகப் பயன்படுகிறது. வேர்க்கடலைப் பிணைக்கிப் புரதச் சத்து நிறைந்திருக்கிறது. வேர்க்கடலையைக் கொண்டு சத்தான புரத உணவுப் பண்டங்களை இந்திய விஞ்ஞானிகள் தயாரிக்கிறார்கள் எனத் தெரிகிறது.

தள்ளும்பிக்கை

எந்தக் காலத்திலும் தெய்வமும் மனிதரும் வரவேற்பது தன்னம்பிக்கை உடைவவரையே.

— எம்ர்ஸன்

பெரிய அதிர்ஷ்டம்

குற்றம் குறைவை நீக்கிக் கொள்வதே நமக்கு ஏற்படக்கூடிய பெரிய அதிர்ஷ்டமாகும்.

— கெடே

பெருந்துன்பம்

பேரரசை கொண்டவர்கள் என்றமே திருப்தியடைய மாட்டார்கள். எவரும் பெரும் துகிலுமே அடைவார்கள்.

— விவேகசிந்தாமணி

ஒருவருக்கொருவர் புத்தி சொல்லுங்கள்.

பா. கிரான்ஜுவன்

உங்களில் ஒருவருக்கும் பாவத்தின் வஞ்சனையினுடைய கடினப்பட்டுப் போகாதபடிக்கு இன்று எண்ணப் படும்படியும் நட்டாரும் ஒருவருக்கொருவர் புத்தி [எபி 3: 13] சொல்லி, அவர் ஒளியிலிருக்கிற போலநாமும் ஒளியிலே நடந்தால் ஒருவரோடு ஒருவர் ஐக்கியப்பட்டுருப்போம்.

அவருடைய குமாரனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தம் சகல பாவங்களையும் நீக்கி நம்மைச் சுத்திக்கரிக்கும் [யோவா 1:7] சுத்திகரித்துக் கொண்டிருக்கும் என்று சொல்லலாம்.

இதிலிருந்து புத்திசொல்லிப் பரவத்தை விலக்குதல் ஐக்கியத்தின் முக்கிய அம்சம் என்பது தெளிவாகிறது. நாம் புத்திசொல்லாத தவறுவதன் காரணங்களை இங்கு ஆராய்ந்த பார்ப்போம்.

1. கரிசனையின்மை:

ஒருவரிடம் ஒரு குறைவைக் கண்டவுடன், சாதாரணமாக நம் மனதில் எரிச்சல் அல்லது கசப்பு அல்லது வெறுப்புத் தோன்றுவது இயைபு. அவர் பேரில் கரிசனாகாட்டித் தவறிவிடுகிறோம். இம் மனப்பான்மை நம் மனதைக் கடினப்படுத்தி விடுகிறது. பிறருடைய முன்னேற்றத்தை நாடுவதே கரிசன், ஆனால் எரிச்சலோ இருதயக் கடினமோ கரிசனைய அணைத்துவிடும். நாம் நம்மினுள்ள இந்த ஆவியைக் கடிந்து கொண்டு பிறரின் குற்றத்தைக் கண்டவுடன் அவன்மேல் கிறிஸ்துவ விவகாரம் நம் மனதை நோக்குகிறோர் அவ்விதமாக நோக்கும் போது இது கடினமாகத் தோன்றுகிறது.

ஒருநாள் யாக்கோபும் யோவானும், தாயின் சிபாரிசுடன் யேசுவின் வலது இடதுபாசி சத்திலுக்கே அணுகினர். மற்ற 10 சீடரும் இதைக் கேட்டு அவர்கள் பேரில் எரிச்சலானார்கள். [மத் 20: 24]

புத்திரொருவர் கூட அந்த இருவருக்கும் புத்திசொல்லி அவர்களைச் சீர்தகுத்த வகைபார்க்கவில்லை. யோவான், யாக்கோபு வின் பேராசையையும் 10 பேரின் எரிச்சலையும் இயல்பான குறைவான யேசு புரிந்து கொண்டவராய், அவர்களுக்குத் தாழ்மையைப் போதிக்கப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்.

இயேசு குறுகிய நோக்குடைய வராயிராமல் அந்தப் 12 பேரையும் பரலோகப் பண்புகளில் வளர்ப்பதையே குறிக்கோளாய்க் கொண்டிருந்தார்.

நாம் எவ்வளவு கரிசன் கொள்கிறோமோ அவ்வளவு புத்திசொல்ல முற்படுகிறோம்.

பவுலடியார் மூன்று வருடமாய் இரவு பகலும் கண்ணீரோடு புத்தி சொன்னதாகச் சொல்லுகிறார். [அப் 20: 31]

சிந்தியுங்கள்!

பேரரசனும் சேனைத்தலைவனும்

பேரில் பேரரசன் நெஞ்சினிடம் தோல்வியடைந்த ஒரு பிரஞ்சு சேனைத்தலைவன், நெஞ்சினிடம் அவன் போர் வீரர் கொண்டு வந்தார். பேரரசுடைய நெஞ்சைக் கண்ட உடல், அந்த பிரெஞ்சு சேனைத்தலைவன் அவரிடம் கைகுலுக்க முயலந்தான். உடனே நெஞ்சன் சொன்னார், "முதலாவது உன் பட்டைகளை என்னிடம் கொடுப்பிடுக உன்னைக் கொடு." என்றார்.

அது போல, நம்மை முற்றாக ஒப்புகொடாமல், இயேசுவின் அன்பு கைவந்தவன் எனக் கூறுவதில் பயனில்லை. இத்தகைய அன்பை அவர் ஏற்கமாட்டார்.

"மகனே! உன் நெஞ்சு என்னுக்குத் தாராயோ?"

2. குற்றம் சாட்டும் மனப்பான்மை

கரிசனையினால் நிறைந்த உள்மனக் கடிந்து கொள்ளும். எரிச்சலின் ஆவியினால் அனல்கொண்ட உள்மனமோ குற்றச்சாட்டைச் சுக்கும்.

டல வேளைகளில் நாம் புத்திசொல்லாத தோடங்கிக் குற்றஞ்சாட்டி விடுகிறோம். நாம் புத்திசொல்லும் முறையானது, நாம் சொல்லுபவரை வெறுப்படைவச் செய்யாமல் அல்லது அவரைக் குற்றஞ்சாட்டி விடாமல் பத்திரித்தியடையச் செய்வதாயிருக்க வேண்டும். இன்னுமொரு விதத்தில் சொல்வதானால், நாம் கவனமாயிராவிட்டால் புத்திசொல்லப்போய் நியாயம் தீர்த்து விடுவோம். இக்கொடிய பாவத்தைக் குறித்தே [மத். 7: 1-5] யேசு நம்மை எச்சரிக்கிறார். இதுதான் சீடர்களின் பட்டிக்குட ஆவியே.

இயேசுவோ அவர்களைக் கடிந்து கொண்டு நாம் உயிரை அழிக்கும் மனப்பான்மை, உடையவராயிராமல் இரட்சிக்கும் மனப்பான்மை உடையவர்களாய் இருக்கவேண்டுமென்றார். [லூக். 9: 54-56]

நமது புத்தி சொல்லாதவோ, பிறருடைய குற்றத்தை நிரூபித்து நாமே சரிவெனக் காண்பிக்கும் நிலையுடையதால் அதன் பலனை இழந்து நம்மையும் புத்திசொல்லி விட்டோம் என்ற கவதிருப்திக்குப் பரிவாகிவிடுகிறது.

பவுலும், சிலவானும், தீமோத்தேயுமும் தகப்பன் தன் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லுகிறதே போல் புத்தி சொன்னார்கள். [2 தெச. 2: 12]

அவர் நிவரயத்திற்கு ஜெபம் கிடைக்கப்பண்ணுகிற வரைக்கும் நெரிந்த நாணய முறியாமலும், மன்கி எளிகிற திரியை அணைக்காமலும் இருப்பார். [மத். 12: 20]

3. பயம்:

நமது கிணைகித்துக்கு பாதம் வரும். நாம் தவறுகப் புரிந்து கொள்ளப்படுவோம் என்ற தகச்சத்தினால் நம்மையத்தின் எழும் புத்திமதியை அடிக்கடி நாவிலே அடக்கிவிடுகிறோம்.

புத்தி சொல்லப்போய் அதற்கு கிரயமாக நாமே பவிவாக நேரிடலாம். திருமுழுக்குள் யோவான் தன் தனையையே அதற்கு கிரயமாக கொடுக்க நேர்ந்தது பயம் ஒரு கண்ணி.

சில வருடங்களுக்கு முன்பாக நான் அதிசம் நேசித்த ஒரு குழுப் பத்ததைப் பற்றி இன்னுமொரு நண்பர் சொன்னார். விசேடதினங்களில் மதுபானம் பரிமாறுவதாலும் புகைபிடிப்பதாலும் கூறப்பட்டது.

(தொடர்ச்சியை 6-ம் பக்கம் பார்க்க)

என்று விலகும் இந்த ஆங்கில மோகம்?

வை. சச்சிதானந்தன் மன்னார்

1977 அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்படி தமிழ் ஒரு தேசிய மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டது எனினும், வட்டத்துக் கிழக்கு மாகாணங்களிலுள்ள அரசாங்க அலுவலகங்களில் வேலைகள் தொடர்புதான் நூற்றுக்குறைய ஆங்கிலமொழியில் மட்டுமே நடைபெறுகின்றன. கருக்கமாக சொல்வதானால் இவ்விரு மாகாணங்களும் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியின் கீழ் இருப்பதாலேயே தேசியம் அளிக்கின்றன. இதற்குப் பலவித காரணங்கள் சொல்லலாம்.

நீண்ட காலமாக ஆங்கிலேயரால் ஆளப்பட்ட இம் மக்கள் தொடர்ந்தும் ஆங்கிலமொழியில் பிடிவிலிந்து விடுபடவில்லை. விடுபடவிரும்புவதில்லை. தமது தாய் மொழியான தமிழ் மொழியில் பற்றும் கொள்கையில்லை. அதனால் தான் 1958-ம் ஆண்டின் பின்னர் கிளை மக்கள் தம் மொழியை அரசுமொழியாக்கிச் சலன அலுவலகங்களையும் அதில் செய்யும் அதே சமயம் தமிழ் மக்கள் தொடர்ந்தும் ஆங்கிலமொழியில் செய்வதிலேயே பெருமைப்படுகின்றனர்.

இவ்வாறு மக்கள் எடுத்துவந்திருக்கும் காரணம், தமிழ்மொழி அரசு எழுதமொழியாக்கப்படாததே அத்துடன் ஆங்கிலத்தில் செய்தால் இவருவியல் முடிக்கலாம் என அவர்கள் எடுத்துவந்தமே வாகும். அத்துடன் தமிழ் பிரதேசங்களிலுள்ள பரம்பாரணம், வலுவான, கிவிதொச்சி, மன்னார், முல்லைத்தீவு, திருமலை, மட்டக்களப்பு, அம்பாறை அரசாங்க அதிகாரிகள் தமிழ் மொழியில் செயலாற்றும்படி தமது பொறுப்புள்ள உத்தியோகத்திற்கான ஊக்கப்படுத்தாததும் ஒரு காரணம்.

தமிழ் மொழியில் செயலாற்றும்படி சைலத்திற்குள்ளாகப் பின்வரும் சுற்றறிக்கைகளை பிரதேச அபிவிருத்தி வகைச்சிக்கு ஒத்துழைப்புடன் பொது நிர்வாக அமைச்சு விடுத்தது.

1, பொது நிர்வாக சுற்றறிக்கை இல. 182 26-நவம்பர் 1980 2 மேற்படி இல. 199 21 ஜனவரி 1982 3 மேற்படி இல. 248 08-மார்ச் 1984.

ஆனால் இந்த சுற்றறிக்கைகளின்படி நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டதா? அவ்வாறு எந்தளவுக்கு இம் மாவட்டங்களில் தமிழ் மொழியில் அலுவலகம் நடைபெறுகின்றன என்பதுபற்றி பிரதேச அபிவிருத்தி அமைச்சு அக்கறை கொள்வதில்லை. சுற்றறிக்கைகளை விந்வுதல் தம் உடமை முடிந்த விட்டதாக அவர்கள் எடுத்துகொள்ளப்போகும்.

தமிழில் எழுதுவதில்லை

பொதுமக்கள் தமிழில் செய்பக்கூடிய அலுவலகங்கள் கூட தமிழில் செய்பாமை அடைபிடிப்படுத்திகின்றனர். எச்சேரிசன், பொருள் த்தேசரின், வங்கிக், ஏனைய அரசு அலுவலகங்களில் தமிழ்மொழியில் பல விண்ணப்பப்படிக்கங்கள் அச்சிடப்பட்டிருந்தும் கூட அவற்றில் தமிழர்கள் தமிழில் எழுதுவதில்லை, இதனால் கலப்போக்கில் இப்படி உங்கள் கிள்ளத்தின் மட்டுமே அச்சிடுவதற்குத் தமிழ் மக்களே வழிசேரலுக்கின்றனர்.

கிளை அரசாங்க ஊழியர்கள் தம் வருகைப் பதிவேட்டில் தம் தாய்மொழியில் கையெழுத்திடுகின்றனர். தமிழ் அரசு அலுவலர்களே தம் கையெழுத்திடுவதற்கு

ஆங்கிலத்தில் வைக்கின்றனர். வட்டத்துக்கு மாகாண அலுவலகங்களிலுள்ள வருகைப் பதிவேடுகளைப் பார்க்கும் ஒரு அந்நியர் இத்தனை ஆங்கிலேயர்கள் இங்கு வேலை செய்கிறார்களா? என ஆச்சரியப்படுவர்.

தமிழ் மக்கள் தபால் முகவரிசையில் கூட மறந்தும் தமிழில் எழுதுவதில்லை யாழ்ப்பாணம் தேசிய அடையிலிருந்து கொக்குவினுக்குக் கடிதம் போடுபவர் ஆங்கிலத்திலே முகவரி எழுதுவார். இவ்வாறு இவர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதுவதால் ஊழியர்களுக்கு ஏற்படும் கஷ்டத்தைப் பற்றி யோசிப்பதில்லை. உண்மையில் 1980-ம் ஆண்டு தாய்மொழிமூலம் கல்வியைப் பெறாத என்ற நிலைமை ஏற்பட்ட பின்னர் அலுவலகங்களில் சேர்ந்த அரசு ஊழியர்கள் அனைவரும் ஆங்கில மொழியில் தேர்ச்சி பெறுதலாகும். 1955-க்கு ஆங்கிலமொழி மூலம் சேர்ந்த தமிழ் அரசு ஊழியர்கள் 1990 அளவில் ஓய்வு பெற்றுவிடுவார்கள் அதன்பின் தமிழில் மட்டும் தேர்ச்சி பெற்ற அரசு ஊழியர்களே இருப்பார்கள். எனவே, அதற்கென்ற வகையில் தமிழ் மக்கள் தம் தொடர்புகளை இப்போது இருந்தே தமிழ் மொழியில் வைத்துக் கொள்ள தொடங்குதல் வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணக்கடைத் தெருவில் சுற்றிப் பார்க்கும் ஒருவர் பெயர்பலகைகளை அனைத்தும் ஆங்கிலமொழி முதலிடம் கொடுத்தது எழுதப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். எமது சொந்தநகரிலே எமது தமிழ் மொழிக்கு முதலிடம் கொடுத்து செயலாற்ற முடியாத நாம், எமது மொழி உரிமை பற்றிப் பேச அருகதை யுண்டவர்களா? என சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

எனவே, தமிழ் மக்கள் சேர்ந்த தமது மொழிக்கு எவ்விடத்திலும் முதன்மை கொடுத்து எங்கும் தமிழ், எதிலும் தமிழ் எல்லாம் தமிழ் என்ற நிலையை ஏற்படுத்தவார்களானால் எமது மொழி அரசு மொழி என்ற கௌரவத்தினைத்தானே பெற்று விடும்.

தமிழ் மக்கள் தமிழில் தொடர்பு கொள்ளும்போது ஏற்படும் தன்மைகளைப் பார்க்கப்போம். இதனால் அரசு அலுவலகங்களில் போதிய தமிழ்த்திட்டமுத்தரளிகளை நியமனம் செய்ய வேண்டிய நிலை ஏற்படும். சிங்களம் மட்டும் தெரிந்த ஒருவர் இம் மாவட்டங்களுக்கு வரமுடியாத நிலை உருவாகும். அதால் கூடிய அளவு தமிழ் உத்தியோகத்திற்காக நியமனம் பெற வாய்ப்பு ஏற்படும். 1980-ம் ஆண்டின் பின் சேர்ந்த ஆங்கிலம் தெரிவாத அரசு அலுவலர்கள் இவருவியல் தம் கடமைகளை ஆற்ற வழியோலும், பல மொழி பெயர்ப்பாளர்கள் உயர் அதிகாரிகள் நியமனம் பெற வாய்ப்பு ஏற்படும்.

— நன்ஜி: கருநாடு

கவலியுங்கள்

“எண்ணித் துணிக்கருமம் துணிந்தபின் என்னும எப்போது இடும்”
நீ பெற்றி பெறவேண்டி விழுப்புடவிருந்து செய்யத் தகுந்த செயலையும் வழினை எண்ணிய பிறகே துணிந்திடுதல் வேண்டும். துணிந்தபின் எண்ணிப் பார்க்கலாம் என்கிறதை அறவே மற, என்ற வள்ளுவர் வாக்கை ஒருபோதும் மறக்க வேண்டாம்.

கதவைத் திறவடா!

கையில் விளக்குடன் கருணை முகத்துடன் பையவே தட்டுகிறார் — யேசு பந்தி அமர்ந்திடவே.

நையவே பட்டபாடு நாளிலம் மீட்பதற்கே உய்யவே அழைக்கின்றார் — யேசு உயர்வையே தருகின்றார்.

சத்தியம் ஒங்கிடவும் சரித்திரம் மலர்ந்திடவும் சத்தியன் அழைக்கின்றார் — புதிய சத்தியம் தருகின்றார்.

மைய விளக்கினில் மடிந்திடும் விட்டிலாய் மாழ்வதைத் தடுத்திடவே — யேசு மாண்பதைத் தந்திடவே

மாராவின் தண்ணீரின் மாய்மை களைந்திடவே (வே) தூய்மையாய் அழைக்கின்றார் — யேசு தூய்மை தருகின்றார்.

அழகையின் பள்ளங்கள் அவலங்கள் நீங்கிட உன்னையே அழைக்கின்றார் — யேசு உலகையே மாற்றிட

கையில் விளக்குடன்.....

பா. கிரான்ஜீவன்

(1-09-85ல் வாணியில் ஒளிபரப்பப்பட்டது)

தியானப் பகுதி

ஆன்மீக சிந்தனைத் துளிகள்

உலகத்தின் தன்மைக்கே அனைத்தும் நடைபெறுகின்றன. உயிரணுக்கள் சேருவதும் பிரிவதுமே அனைத்துப் பொருள்களின் தோற்றத்திற்குக் காரணம். அணுக்களான மக்களின் உட்கள் போவதும் கூடுவதும் பிரிவதும் உலக அமைப்புக்கு அவசியமாகும். விதிவசத்தால் நடக்கின்றன என்ற எண்ணும் காரியங்கள் கூட உலக அமைப்புக்கு வேண்டியதேயாகும். சலனமும் இறைவனின் அருளே! அதற்கு மாரூசு ஒர் அணுவும் அசையாத.

உலகத்தின் ஒரு பாசமாயிவ நீ உலகத்திற்காக நடக்கும் எதை யும் துக்கமாக எண்ணக்கூடாது. உலக அமைப்பைப் சரப்பதற்கு வேண்டியதும், உலக அமைப்பில் இயல்பாய் உண்டாவதுமான ஒரு நிச்சயசிகைய அந்த அமைப்பில் ஒரு பகுதியான நீ நன்மைபெய்தே எதை வேண்டும்.

உலகத்தினிருக்கும் அனைத்துப் பொருள்களுக்கும், எப்போதும் உருவம் மாறிவருவதும் கிடைவுப் புவதும் இயல்பாகும். அப்படி கிடைவுபுவதும் மாறுவதுமே உலகத்திற்கு உயிராகும். இந்த உண்மையை அறிந்து நீ சாந்தி அடைய வேண்டும். இந்தத் தத்துவத்தைக் கொண்டு உன் வாழ்க்கையையும் நடத்த வேண்டும்.

புத்தர்ப் படிப்பதைத் தவிர, அது உதவாது. மரணத்திற்கு வாயில் ஏறாதும் சேட்டதும் திருப்தி அளிவாது. அடைந்த கன்களைப் பற்றி இறைவனுக்கு உண்மையில் நன்றியுள்ளவையுருந்தால், நீ பட்ட துன்பங்களெல்லாம் உலக அமைப்பில் அன்றியுமையாத நிழல்புகைகள் என்று உணர்ந்து, சரந்த கிடைவுடன் உயிர் விட வேண்டும்.

நமக்குள்ள அறிவைப் பாவித்து நாம் சிந்திக்க வேண்டும். உலகிலுள்ள பொருள்கள் அனைத்தும் எவ்வளவு சேக்கிரம் அழிந்து போகின்றன! மனிதனுடைய உடல் போகிறது; அழிந்து பஞ்சு பூதங்களுடன் சேர்ந்த மறைந்து அவனைப் பற்றிய நினைவு கூடச் சில நாட்களுக்குப் பின் இல்லாமற் போகிறது. உலக காரியங்களின் எண்ணம் என்ன? சிந்தித்துப் பாரி!

சில நமக்குச் சுகம் தருவன போகி ஏமாற்றி நம்மை வலியில்

புரியைத் தூர்த்திய பசுக்கள்!

சோவியத் நாட்டில், உருசியக் தோரிக் உள் ‘கைசா’ புகுவெளியில் மூன்று பசுக்களும் இரண்டு கன்றுகளும் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. அப்போ, எங்கிருந்தோ ஒரு புலி வந்து பசு ஒன்றின்மீது பாய்த்தது. உடனே புலியை அந்தப் பசு தாக்கி எறிந்தது. பின்பு அந்தப் பசுவின் மீது இரண்டு பசுக்களும் சேர்ந்து கொண்டு, புலியை முட்டி மேய்கி உருட்டி வினயாடின! ‘கைசா’யின் மண்ணை’ என்று அங்குள்ள புலியைச் சொல்லுவார்கள். அவற்றின் ஒன்றான இந்தப் புலி, பலத்த கொம்புகள் சாய்க்களுடன் உயிர் தப்பி ஓட்டம் பிடித்தது.

— மஞ்சரி

இறைவன் படைப்பு

யாரையும் இழிவாசப் பேசாதே; இறை நம்பிக்கை உறவானும், இறைவனை நம்புவானும் இறைவனால் படைக்கப்பட்டவர்கள் தாம்.

— இப்பால்

இருக்கும். சில கஷ்டம் தருவன போல் பயமுறுத்தும். சில நம்முள் அகங்காரத்தை உண்டாக்கும். இவையனைத்தும் உண்மையில் எவ்வளவு அற்பமானவை. பயன்றவை! இழிவானவை! நினைற்றவை! புத்த எதைப உண்மையில் என்ன? எப்போத்பட்டவர்களின் மதிப்பும் தேசும் கடிப் புத்த என்பதை உண்டாக்குகிறது? மரணம் என்றால் என்ன? அதை நன்றி ஆராய்ந்தால், அது மூலப்பொருளின் ஒரு இயல்பே தவிர வேறென்றுமில்லை என்பது புலப்படும். இவ்வாய் நடக்கும் ஒரு காரியத்தைக் கண்டு, குழந்தைகள் அஞ்சும். அறிந்தவர்கள் ஏன் அதைக் கண்டு மனம் கலங்கவேண்டும்?

மனிதன் அறப்பது இயல்பு மட்டுமல்ல. இறப்பதால் மூலப்பொருளில் புத்தியர்கள் கூட உண்டாவதற்கு வழிவாகும்.

அறிவாளி ஆய்ந்து பார்க்க வேண்டியது இதுவே. “மனிதன் தெய்வத்தை எவ்விதம் அணுகுவான்? தன்னிலிருக்கும் எந்த அச்சம் தெய்வமொன்றை? ஒரு மனிதன் எந்த நிலையில் இருக்கும் போது அவனுடைய தெய்வம் மரண சுபாவம், மேலிட்டுத் தெய்வத்தை அணுகும்?”

— Marcus Aurelius: Meditations

— Вых. 6: 35

(ADVENT SEASON)

வரவிருக்கும் புதிய உலகின் குடிமக்கள் ஆகிவிட்டோம் என்று எண்ணத்தோடு, அதனை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து

(Өрөөл . 15 : 11, 12)

(தொடரும்)

New Principal of St. John's College, Jaffna

Mr. T. Gunaseelan, formerly one of the Vice Principals of St. John's College who was made Acting Principal on the death of the former Principal, Mr. C. E. Anandarajan, has now been appointed as Principal of St. John's College, Jaffna by the Board of Governors. Mr. Gunaseelan is a son of Mr. M. S. Thambithurai, himself a former teacher at St. John's College and the late Mrs. Thambithurai. He had almost all his schooling at St. John's College completing his A/L studies. He later joined the Jaffna College undergraduate Department where he followed the B. Sc. (Lond.) course for two years 1956-58. Ever since he has been a member of the staff of St. John's. In 1971 he completed his Diploma in Education of the University of Ceylon at Peradeniya. He is married to Vimalaswary Yogamany nee Jesuthason also an old girl of Jaffna College who completed the B.A. (Lond.) degree there. They have three children a girl and two boys. Mr. Gunaseelan was appointed a Vice Principal of St. John's College in 1980. We congratulate him on his appointment and look forward to a bright period of his principalship at the College.

Obituary

The death occurred on Thursday, 14th November of Mrs. Grace Annaratnam Vaithilingam, widow of the Late Mr. R. Vaithilingam, a leading businessman of Badulla. Mrs. Vaithilingam was the eldest daughter of the Late Mr. & Mrs. M. R. Ramanathan of Pungudutivu. She died at the age of 78. She was an active member of the Pungudutivu Church and for many years held office either as Secretary or Treasurer of that Church. She also was a delegate of that Church at the Diocesan Council. She was a well known philanthropist and gave liberally to many social causes and helped a large number of poor people.

The funeral took place at the residence of her brother Mr. R. J. Gunaratnam, "Shantineketan", Kondavil on Saturday the 16th at 9.00 a.m. The Service was conducted by the Rev. J. N. Jeyachandran, Vicar of the Kopay Church, Jaffna. He was assisted by Mr. V. Rajkumar, Worker in Charge of the Pungudutivu Church and the Rev. Vicar of the Kopay Church. The Rev. N. Kathiravelu read the Bible Lesson. The Rev. D. C. Ratnasingam paid a tribute to the deceased and the Rev. Joseph Sarvananthan of the Anglican Church preached the sermon. The Rt. Rev. D. J. Ambalanar said the closing prayers and the Benediction. At the graveside in the Jaffna Cemetery the Rev. H. R. S. Jeyachandran did the committal assisted by the Rev. Sam Alfred. The Bishop again pronounced the benediction.

The deceased leaves behind three sisters Mrs. Gnanam Ariyanayagam of Kedah, Malaysia, Mrs. Arul Thurairatnam of South Earalai and Mrs. Parimalam

Church News in Brief

● *Bishop Wilfred Wood* has been consecrated as the first Black Bishop of the Church of England. He was consecrated as the suffragan Bishop of Croydon.

● *Rev. M. A. Thomas*, formerly Director of the Ecumenical Christian Centre, Bangalore and currently National President of Vigil India Movement has been elected Chairman of the India Section of the Amnesty International.

● *The Ecumenical Institute* at Chateau de Bossey, CH — 1298 Coligny, Switzerland has announced its 1986 programme for January — February, the end of the 34th Session and the 15th of October, the beginning of the 35th Session of its graduate school. The theme of both sessions is "Gospel and Culture".

English as Auxiliary.....

(Continued from page 2)

motivation for studying a language.

It is desirable, generally speaking, for theses and dissertations to be written in English at post-graduate level, partly to keep up with new developments elsewhere, partly to maintain standards approximating to international standards. For that matter, the standard by which to measure the universities of this country is whether the local university communities form an integral part of the international intellectual community; and whether they are helping, along with other research institutions and academic bodies in the country to build a large enough self-sustaining intellectual-scientific community within our shores. There is too a pertinent message to us in Sri Lanka, with what passes for democracy here, a message in the legend inscribed in the U.S.A. 1c. postage stamp: "The ability to write—a root of democracy." The legend brings out very clearly the meaning of functional literacy.

Not least, the future greatness of Sri Lanka demands that there should always be a core of exceptionally gifted persons who are able to use English as a creative medium, who have while inheriting the cultural legacy of the past, yet absorbed the thought and culture of the age, and are able to write for a world readership and address world forums. Ananda K. Coomaraswamy was one such. It is when we have prophetic thinkers and writers who are able to communicate across the continents that we may claim full membership of the emerging international community.

Based on the Address at International Language Day, Uduvil Girls' College Further Education Department.

Oct. 28, 1985.

Soundararajah of Jaffna. Another sister Mrs. Satkunam Nagalingam pre-deceased her. She also leaves behind three brothers Mr. R. S. Ariaratnam of Jaffna, Mr. R. J. Navaratnam of South Earalai and Mr. R. J. Gunaratnam, proprietor of 'Ceyna Silk', Jaffna, and a host of nephews, nieces and relations to bemoan her loss.

University Don on Ethnic Crisis in Sri Lanka

[Excerpts from Prof. K. Sivathambiy's Address at the Jaffna College Prize Giving, 1985.]

(Continued from our 25-10-1985 & 1-11-1985 issue)

Please permit me at this point to attempt to describe our society—the Sri Lankan Tamil society, especially the Jaffna Tamil society—in terms of social history.

Our history, especially in the North, has had the longest history of colonialism in Sri Lanka (barring the area that falls under the old kingdom of Kotte). We had been under the Portuguese, the Dutch and the British. We have been a 'Colonialist' society, i.e., we had learned to accept each and every 'colonialism' and had planned out our lives in such a way that we make the best use of that system without offending it too much (we had tried to oppose the Portuguese but not with much success).

Besides this colonialist character, we are also a hierarchical society—the hierarchy being imposed by the caste system. Not only do we have castes, but also a system (I would like to emphasize this) in which castes play a role in social relationship. It is not the presence of the castes that bothers so much as the system based on caste.

Over the years we have been trying out a social equation in which colonialism and caste could co-exist. Accommodating some of the peripheral mobililities upwards and downwards. We are trying to maintain intact the core of the system. We are trying to get the benefits of the incoming western system and work it out in such a way that the traditional hierarchy was in a basic sense maintained. The great Arumuga Navalar initiated us into this whole process of maintaining a clear balance of colonialism and traditional hierarchy. (He formed the colonial administration more endearing than the Christian padres.) English education within a Hindu frame work, (at the outset this meant no English education for the depressed castes) was able to achieve this caste—colonialism balance. The political heir to this cultural practice was Sir Ponnambalam Ramanathan. He went to the extent of opposing adult franchise and even common dining in the hostel at a teachers' training college. He did not want the new 'inputs' to upset the old balance, the aim was to handle the input in a manner it would not disrupt the existing order; in fact, quite often the new input was used to strengthen the existing social order (a close parallel at the social position of those who contested and won the various elections till recent times would reveal some interesting facts about the pattern of social control in Jaffna Tamil society).

What does this mean in empirical terms? It means the

continuity of the cast system, the continuity of a system of social manipulation and control.

And now, this system has snapped, or to be exact, is snapping. I do not want to go into historical factors that have brought about this snap-up. What I do want to emphasize is that it is snapping. When those 'external force' that helped to keep this system up are changing or have changed, the internal dynamics of this society has also changed. It now goes for an ethnic identity which would be devoid of the traditional bonds of social control.

What is important to my line of argument is the snap-up and the point at which the snapping is taking place. The snapping up is taking place at the most susceptible point in this social organization—the youth. A cumulative impact of economic, social, political and educational factors have contributed to this.

The generation of youth which had to face insecurity from outside inconstancy from inside has now brought it out on the streets. Timpu. is a historical land mark, for it was there their indispensability was acknowledged in international terms by forces which either ignored or indicted them.

This is a crucial moment in our history. It is the duty of all those who have been trained to and expect to think of the future—educationalists and other intellectuals—to come to grapple with this problem.

I would think that we have come to a stage in which we have to see how the Sri Lankan Tamil society is prepared to change itself. If someone were to think that a solution to the problem of Sinhala-Tamil relations within this country, will automatically leave us back at the point of time the current ethnic conflagration started (whether 1956, or 1978 or 1983). I think, he would be sadly mistaken. The question today, is how much are we going to change and not one of whether we want to change or not.

It is at this point that I feel that there is more to it than meets the eye. While it is true that there has come up another generation of young men, very much like the idealist youths of the 1920s, with a swelling of their numbers by subsequent recruits, there is also a social group that want to run away from all these. Again some of them would like to make use of this situation to further their individual prospects—the continuity of a social feature noted earlier.

(to be continued)

Remembering Christ, the Refugee this Christmas

BY
Donald Kanagaratnam

Tinsels and Cakes

There was a time when Christmas was celebrated with beautiful carol services, Christmas trees, Santa Claus, Christmas tinsels and Cakes. All these events and activities transported us to a temporary dream world and gave us momentary escape and relief from the humdrum and rough and tumble of life. But today political and social realities in our country have assumed such demonic and dangerous dimensions and proportions that one cannot by any means escape from them even in the midst of one's celebrations.

The double wrestle

H. Richard Niebuhr in the introduction to his well known book "Christ and Culture" says that the Christian Church should always be engaged with a double wrestle with its Lord and Scriptures on the one hand and with political, social and cultural realities on the other. What are the stark realities of our society and what light do the scriptures shed regarding the birth of Christ and our Christian calling?

The militants and armed forces trotting about with their guns, the cannons and bombs on the right and on the left volleying and thundering, the agonising tears of those who have lost their loved ones, the homeless wandering in search of refuge and shelter, and the over crowded refugee camps, are grim and challenging realities of our time from which there seems to be no escape. After the Eucharist on Sunday morning in the Vavuniya Church a woman from a refugee camp broke down in tears and told me after the service:— "I came to receive the broken body and blood of my saviour in my brokenness. I know he cares for me." Such is the faith of our people even in their bitter suffering.

The homeless refugee

One of the most typical figures of the Bible story is the homeless refugee. He appears on the scene time after time from Genesis to the last epistles. The refugee is not only the special responsibility of the people of God but is also their model. Just as their ancestors had been "refugees in deserts and on hills, hiding in caves and holes in the ground" (Heb 11:38) so now they themselves were called to live as "strangers or passing travellers on earth". Homelessness therefore came to be the symbol of an inward and spiritual attitude.

The people of the covenant should not have been taken by surprise when their Messiah appeared in the midst of them as a refugee. The birth stories portray this theme

significantly. In the midst of political oppression and discontent, Mary and Joseph arrive after much weary travelling as refugees in Bethlehem, their ancestral town. They have no place in their own place and go for shelter in a cattle shed where Jesus is born. Mighty Herod fears another king and another kingdom and resorts to the most deadliest forms of killing and massacre of the innocents. Joseph and Mary flee again as refugees to Egypt with the infant Jesus. Even after the death of Herod, they feared Archelaus his successor and depart to Galilee as refugees. Jesus' style of life during his life-time was that of a person of no fixed abode, a man of nature and of the open road.

"Foxes have holes and birds of the air have nests;
But the son of man has nowhere to lay his head."
(Matt. 8:20)

Vision and Hope

We may ask what message the birth of Jesus has for us in our homelessness and sense of alienation here and abroad and in the dark hopelessness of our situation? I would say the need for a new vision and to hold fast to hope in God. In Christ we must be able to see new dreams and new visions for the future. In the midst of the oppressive plans of Herod, the wise men of the East saw his star in the East and with courage and determination adventured to obey the implications of that vision. Ezekiel says "while I was among the exiles the heavens were opened and I saw a vision". (Eze 1:1) Herbert Butterfield, one time professor of modern history in the University of Cambridge, in his book "Christianity and History" says "The ancient Hebrews by virtue of inner resources and unparalleled leadership turned their tragedy and helplessness into one of the half-dozen creative moments in world history. The highest vision and the rarest creative achievements of the mind must come from great internal pressure, and are born of a high degree of distress".

In the present crisis the country needs a new vision and paradigm. We need to become servants and homeless like the servant homeless Lord to bring back the thousands homeless, home, and rebuild their shattered lives. To do this we need to adventure and pioneer.

Secondly in Christ we must be able to hope against all hope. The birth stories of the gospels portray Jesus as the hope of Israel and the light to gentiles rising out of the ashes of the old order. Bishop Lancelot Andrewes in a Christmas sermon described Jesus as "The Word and not able

to speak a word". In Jesus' weakness, helplessness and voicelessness there lies infinite hope for the voiceless and the helpless. In the Bible homeless becomes the setting for the boldest gospel of newness. It is in this context that promises loom large. It is in the emptiness of Israel, helpless and harassed that promises are received with power, risks are run and hope is emerging. Faith and hope are precisely for the homeless who remember and dream of their homeland but see no way to it.

I wish to conclude with a reference to an incident which took place in Vavuniya. During the recent disturbances the house of a Christian family was completely reduced to rack and ruin. The family escaped to live elsewhere with a relative. On Sunday morning when the husband asked his wife and children to get ready to go to Church she screamed at him "What Church now! What has God done to us?" The husband came alone to Church and then went to see the ruins of his house to salvage anything that is left. To his surprise he found amidst the rubble and broken pieces a framed text intact which hung on one of the walls of his house, which read "Hope in God" (Psalm 42:5). He returned to his family and related to them what he saw and then with a sigh said:— "Even in destruction and darkness we must be able to glimpse our hope in God."

"I saw a stable low and very bare
A little child in a manger
The oxen knew him, had him
in their care
To men he was a stranger
The hope of the world was
lying there
And the world's danger."

Annual Carol Festival

Schools in the North along with other Christian institutions heralded the Christmas Season with the Combined Carol Service held at St. Johns College Hall on November 11, a date which this year had a calendrical coincidence with the Tamil Cultural and Religious Festival of *Deepapali* (The Festival of Lights).

The Combined Carol Festival, started in the early fifties by two Missionaries Miss Kelk of Chundicutli and Miss Clarke of Uduvil has had an uninterrupted record of performance.

Taking over from Miss Kelk and Miss Clarke, were the missionaries Mrs. S. K. Bunker and Mrs. E. C. Lockwood and later the nationals as Mr. David Jeyasingh, (the Conductor) and a host of teachers of Western and Oriental Music who kept aflame the 'light' lit by the pioneers in the fifties.

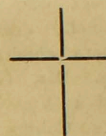
The programme generally consists of Special Carols sung by the Combined choirs, familiar carols sung by the combined

Church News in Brief

● The Rev. Fr. C. A. Joachim-pillai, O.M.I. who was a Professor at the Ampitya National Seminary has been assigned to St. Peter's Province, Canada.

● The Rev. Dr. Allan Boesak—the 39 year old President of the Geneva-based World Alliance of Reformed Churches who was arrested on August 27 for "subversion" has been released on bail of 20,000 South African Rand (£ 5800). He was arrested the day before he was to have led a protest march to the Cape Town goal where the black leader, Nelson Mandela is held. Bona fide church gatherings of less than ten people are exempted from the bail conditions. But he cannot attend funerals, or give interviews and must not leave the immediate area of his house in Cape Town.

IN MEMORIAM

IN EVERLOVING MEMORY
OF

Mangalam Thambyah
(Nee Niles)

Called to rest on:
2nd December 1984.

"Trusting as the moments fly
Trusting as the days go by
Trusting Him whate'er befall
Trusting Jesus that is All."

Fondly remembered by
her sorrowing husband
and children.

2, Ward St. 15, St. Peter's Lane,
Derby (UK). Jaffna.

Laboratory Trainee

Applications are invited for training in clinical laboratory work.
Minimum Qualifications:—

G. C. E. (A. L.) Bio Science,
Three passes including Chemistry.

Preferable Credit Pass in
English, G. C. E. (O. L.).

For further particulars contact the Acting Medical Superintendent, Green Memorial Hospital, Manipay.

Closing Date:—
30th December, 1985.

Actg. Medical Superintendent,
Green Memorial Hospital,
Manipay.

choirs, and the congregation, special carols rendered by trained school choirs or trained groups and a Violin Orchestra (Western).

The Tamil Singing was for many years under the direction of Mrs Anandanayagam of Chundicutli who has now handed over the task to other teachers.

In the intensely tense and troubled atmosphere in the North the Combined Carol Singing of youth brings joy and hope.